

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel F.

Čerbike njedźelske łopjeno

W Budyschinje

29. septembra 1935

Baugen

15. njedźela po šwjatej Trojizy.

Gal. 5, 25—6, 5.

Nowy testament rosdźeli dwojakich čłowjekow: čělnych a duchownych. Čělni, to su tajzy, kiž jenož jědź a picze, semisće a widomne wězy snaja a ja nimi steja. Duchowni pak njejku jenož čzi, kiž w duchownym sastoijnstwie steja, ale wschitzy, kotřiž wot Ducha Chrystusoweho pschecziščjani we wěre do njeho žiwi su. Róžny prawy křesćijan je duchowny čłowjek. Tutón naš duchowny šchtant napołoži nam pak pschisłusnošć, duchownje křodźić. Tohodla japoschtol Pawoł praji: „Esmy-li w duchu žiwi, dha křodźmy tež w duchu“!

Naš tekst nam pokazuje, kak duchowny čłowjek steji a křodźi:

Wón steji wyško wyshe čjesćelakomneje sawiště a swadny wšědných čłowjekow.

Wón steji bratrowšy pódla swojeho křobučłowjeka a pomhazej lubosći.

Wón steji pod čěžu, kotruž jeho bratřja nohny majú.

„Njebudźmy pródneje čěšće laomni. hđež pak jedyn druhého wabimy a křebi mjes křobu sawidžimy.“

Tajkeho napominanja je nam jara trjeba. Pohladajmy nuts do našich wošadow, do našich towarštwow, do wschitkich sjednocznštwow, hđež čłowjekoj hromadže su. Je tam luty měr a jednota? Čěhodla je telko swadny a sawiště, pschisłodjenja a njepscheczelstwa? Dokelž su pródneje čěšće laomni. Róžny drje praji: Ja žanu čěšč a žane sastoijnstwo njecham, a tola je šhórknienn, hđež to čěštno sastoijnstwo njedostanje.

A tak njeje jenož w tutym abo tamnym towarštwje. Satański jěd sawiště a swadny je šoro w křóžnym domje namakacz, ščini křukodow njepscheczelow, roshněwa džěči mjes křobu, sajědošči mandželstwa, tak so čzi, kiž su psched wo-

blicžom wšěhomóžneho Boha křebi lubosć a křewu hacž do křmjerče křubili, křebi njedžele dokřo žane dobre křlowcžko njepřaja. S toho je widžecž, kak mało wěrných duchowných čłowjekow mjes křobu mamy.

Duchowny čłowjek njemóže w sawiště ani w swadže žiwy byč. Wón njemóže tež na pródnej semiškej čěšču stacž. Wón ma šo staracz a prózowacz wo wjele wjetřchu a wažnišču čěšč, šo by jeho mjeno w křihach žiwjenja napřkane bylo. Bóh tón Křjes njebudže naž na křudnym po tym praschecž, hacž křmy tu na semi čěšč abo wulke mjeno měli, ale hacž křmy křwěni byli w małym a we wulkim, we křwojich semškich a we křwojich pschisłusnoščach.

Duchowny čłowjek steji bratrowšy pódla swojeho křobučłowjeka i pomhazej lubosću. „Lubi bratřja, hđy by něhđže čłowjek wot někajkeho pada pschekhwatany byl, dha pomhacže jemu šako horje i čěhim duchom, kiž wy duchowni šče. A pohladaj šam na šo, šo by tež špřtowany njebyl.“

Tutón abo tamny křesćijan křebi myšli: „Ja křym duchowny čłowjek, ja žanu semšku čěšč njepřtam, ja šo se křwojimi njewadžu, ja šo wo žyly křwět njestaram. Tohodla njecham i tymi, kiž njejku tak duchowni a pobožni kaž ja, ničšo-čžinicž měč.“ Tajkich čłowjekow w Jesuškowych čžach tež wjele hě. Čži běchu tež jara duchowni. Čži wulzy wjele čžinjachu ša Bože křaleštwó. Čži poščachu šo dwóžy ša tydžeń a dawachu džěhalk wot wscheho, šchtož mějachu. Čži šo tež wotdželachu wot druhich, kiž tak pobožni njeběchu. Tehdy jim šarišejžy řekachu. Wy wschitzy wěšče, kak je Jesušk wo nich křudžik. Wón praji: „Šlonizy a najhóřšchi hřěšnižy móža derje šterje do Božeho křaleštwu pschisłč dňžli wy.“ Šim lubosć pobrachowasche, lubosć, kiž šo bratra, tež hđyž je wón padnył, křmili. Hđyž je šo Bóh šhubjeného křyna křmili, kiž hě hłuboko padnył, kak chžemy my někajkeho čłowjeka, kiž je do hřěcha padnył, šakřudžić? Kak je šo naš Šbóžnik wo

hrěšnych čłowjekow prózował i pomhazej lubošću, tak so jeho njepřechcželjo wo nim prajachu: „Wón je tych zlonikow a hrěšnikow towaršč.“ A my chzemy hordži na hwojich padnjenych kobucžlowjekach nimo hič a jich bebi hamym pschewostajicž. Potom njebychmy žani duchowni čłowjekoj bnyli, ale farišejšy.

Duchowny čłowjek steji pod czežu, kotruž jeho bratřija nohnyč maju. „Njeh jedyn nježe toho drugeho wobcžežnosć“, praji hwy. japoschtol, a wón tomu pschistaji: „Dha budžecze wy tak jakoit Khrystuhowy dopjelnicž.“ Po tutym heřtu je našy Knjes a Sbožnik ham žiwy byl a po tym mamy tež my činicz. „Njeh jedyn nježe toho drugeho wobcžežnosć. To płaczi ja duchowne nusy našich kobucžlowjekow. My nje-možemy směrom pschihladowacz, tak našy kužod hwojeho Boha japrěwa a hwoju duschu do štaženja pschinježe. My dyrbymy jemu pomhacz po našich mozach.

To płaczi tež ja duchownu nusu našeho zyleho luda. My nježmemy ho i tym ipokojicz, so wulki džěl našeho luda žaneho Boha njesnaje. My njemožemy pschestacz, wschědnje wo duchine jbožo našeho luda ho i Bohu modlicž a ham ja to wojowacz.

„Njeh jedyn nježe toho drugeho wobcžežnosć“, to płaczi tež ja wschu swontownu czežu a nusu, kotruž pola hwojich kobucžlowjekow wohladamy. Ty wěšč, i tajkimi nusami a štarocžemi ludžo, liž w twojim domje abo w twojim kužod-štwje bydla, ho bēdžicz maju. Je tebi to wišo jene? Prajiš ty: ja mam ham se kōbu dosč činicz a wojowacz, ja nje-mōžu ho wo nich štaracz“, potom nježy žadny duchowny čłowjek. Duchowny čłowjek wē: czeža druhich je moja czeža; nusa mojeho bratra je moja nusa.

Ja mēnju: hdy bychmy wschitzy po tutym heřle činili, potom by w krótkim čašu jenož hišcže mało nusy na semi bylo. Tuž chzemy Boha prohnyč, so by nam hwojeho hwa- teho Ducha pōřkal, so by naž bóle a bóle ja duchownych člo- wjekow ščinik. Hamjeit.

Na Michala.

Psalm 91, 11.

Słóž: Wulki Božo, thwalbu Czi.

Regiony jandželow

Pola Boha w službie steja,

Džerža ho Joh' pschikajnjow

A jo hweru wukonjeja!

Služowni hwy Duchoj,

W Božich žnjach hwy žnjenzarjo!

Ti krócž „hwjaty“ špěwaju

Boži hwjeczi cherubimy,

A Božej česćzi džělaju —

W njebyu bydla šeraphimy

W njesachodnej krašnosćzi,

W njewuprajnej radošćzi.

Regiony jandželow

Ma Bóh Knjes we hwojim wójřtu!

Pšhe wschě kōzny njebežow

Khwala mōz a krašnosć bōřtu.

Spěwy kōnza nimaju

A česćzi Božej we njebyu!

Wjeřele psched hwjatymy

Jandželemy w Božim raju,

Psched tak wjele prawymy,

Pofuty liž njetrjebaju,

Je nad jenym hrěšniku,

Riž tu činik pofutu!

Regiony jandželow

Wjeřela ho wěčnoh' hwětkla,

Služowni hwy wěčnosćow,

S njebež pschindu i nam do hwěta,

Pōřkani tych duchow dla,

Riž tam šbožnosć herbuja!

Božo, ščel nam jandželow,

Šchituj naž w wschěch štrachach w hwěče,

S krašnych hwojich njebežow

Kedžbuj na wschě Swoje džeczi,

So do šchodny njepschindu;

S twojej hnady žiwe hwy!

J. M.

Se Sserbskeho seminara w Khwacžizach.

Běšhe něhdže psched tšjomi njedželemy, jako ho jako po kšetro dolhej pschestawzy na Sserbski seminar do Khwacžiz podachmy — a wschitzy drje i jenatej radošću. Pschetož w kōždym, kotryž běšhe hižo na Sserbskim seminarje pobyl, hwy wschaf wschitke dopomnjeitki i tutych šchry njedželow šatdženeho lěta dolho žiwe wořale a ho šnowa wubudžile, jako ho nětko jako do Khwacžiz hotowachmy.

Njebychu-li Khwacžiczenjo tajke pscheczelne a šprawne šerbške dusche byli, a knjes wyschšchi šarac tajki miłosćiwny a ščerplivy wučer, naž praščenje, hdy ho i lětu Sserbski seminar wotmēje, dozyla dale hnylo ani štaralo njeby. Tola nochzemy i tym hwojich lubnych Khwacžiczenjow pschegara wušbchowacz, jako po zylej našej Dužizy hewaf žaneje šerb- škeje wjeřki njebylo, kotraž by naž runje tak lubošnje a psche- czelnje witała a hospodowala, a hewaf žadny šarac njebyl, kotryž by se hamžnej hwědomitošću a lubošću naž mlodych študentow wufublať — našchemu šerbškem narodej i wužit- kej. To wschitko mjenujzy je napōřledk rošřudžaze a i tomu pschinoschuje, hacž ho nam tež tute 4 njedžele seminara a wschitko dořola wořolo seminara prawje špodořa.

Jako bēchmy ho potajkim jako přeni krócž na šarie še šosejej šeschli, pōřnachmy, so hu tola zyla čřjōřka našchemu šeminarej nježwěrna; wořmjoch, kōřiz bēchu lōni hišcže mjes nami, tu lēřka na šeminarje wjazy njewuhladachmy. Wěřo njemožemy wschitkim, a to bohudžaf najwjazy i nich, nježwěrnosć po šlowje porokowacz, pschetož najwjazy i nich je nětko hižo hwoje šastořstwo nastupilo a jo hweru dopjel- nja. Esu wškarōjo w našich wořadah. Nadžijomnje pať maju tež tamni woprawdžitu pschicžinu, so ho tōn krócž nje- mōžachu na šeminarje wobdželicž. Ša to pať mōžachmy no- weju wobdželnikow seminara do hwojeho šola witačž — a je tuž šwjeřelaze, so „liški“ tu na Sserbskim seminarje ni- dy njemotemrēja, ale pschezo jako nowe pschitřadžaja — na- džijomnje našchim dženkniškim šerbškim poměram w tutym nastupanju i wužitkej a i polěpschenju.

Tak běšhe tuto šařowidženje a přenje šetkanje po tak dolhej pschestawzy šajimawe a jara šwjeřelaze. Šo pať dyr- bjachmy ho tež hnydom, jako bēchmy lēřma hwoju tak lubo- wanr šigarfu wufurili, i džěku podacz, běšhe nam tola kšetro šrutny šapocžatř — a jako i tomu hišcže wot i. wysch. šararja šprogramm ša naše lētusche šhromadne študije wuřyšach- my, šdāšhe ho nam šamo, jako by tōn krócž nadobo kšetro

kruty wěšit ducž dzyt — běšče wšchať sańdzene lěto tež ni-
male kruty, ale hišće tak někať snježliwy.

Schtó pať nochny pšhidacž, so je so stoncžnje tež na to
swučil a pšchi tym drje nawuknył, kať ma žwój cžať najlěpje
wužiwać? —

Rano w 7 hodž. seńdzemy so wšchitzy na farje k žněda-
nju: w kropje muku po dobrym starym wašnju. A kať nje-
lubje nať tola pšhezo sažo pšhekwapja, hdyž napoť cžepje,
a běhmy tak rjenje pšchi žnědanju bježadowali, a rańšche
stoncžko tak pšheczelnije do nať žwěczějše, jako by so žobu
i nami šadowało. Ale žwědomicze podamy so potom na Wi-
czasz žurlu, na „auditorium maximum“; pšchetož dopořdni-
šchi program je kětro wobšěrny a bohaty; tola napo-
hledu runje tak šajimawy a powučazny.

Někotry wotřet ma so pšchi pšchetoženju prarentow,
1. lista žwj. Pětra, lista na Kološeskich abo Jana Gerardo-
wych meditacijow, roskušacž. Ale w šhromadnym džělu a
i tajšimi mudrymi hłóćizkami — kať tež tola wšchitzy žmy —
so stoncžnje pšhezo sažo se wšchitkich wuškoscžow wukubamy!

Se žamym šajimom a radwicžy pať šaběramy so potom
tež se žwojimi „šadami“. Tu ma kóždy najlěpšy skladnosč,
žam ras žwoju špatnu žerbščiznu požudžowacž — a bych-
my-li tež někotři žerbštu rěč so macžerņu rěč měli. Tuž
wšchať wšchitzy wěmy, kať trěbne kóždemu je, so so jako pšchi-
hodny žerbški farar w žerbščiznje dokladnje a žwědomicze
wudošpořnja a wukubluje.

Nježmy pať tu nětko wšchitzy rodženi Sserbja, ale žu
tež někotři Němzy mjes nami, kóšiz dzedža žerbški rěč na-
wuknyč a jónu jako žerbšy fararjo w našich žerbških wo-
žadach škutkowacž. A šchtó dzyt tutym wobohim so bědžazny
so što wšacž, hdyž žebi potom pšchi našich studijach někotry
rěčny žort domola? Je tola pšchi wšchěm šhutnym džělu do-
bry humor kať khlódna křepjel na horzy kamjeň.

Se stoncžnymi dopořdnishimi studijemi pať tu na se-
minarje hišće žaneho žwjatoka njeje, pšchetož šapocžina so
potom hušto halle so toho abo tamneho krute džělo — jeli
so šměje doznyla popořdnjo so to žwobodne a so na dalšich
šhromadnych džělach wobdžělicž njeměł, kať by so to wšchať
hacž dotal hucžišcho štało. Kóždu njedželu a kóždy šhtwórtk
wjecžor so cžať seminarja ma jedyn i nať Božu žlužbu, druh-
y tež tón abo tamny w někaťkej wobadze w bliskocži. So
pať by wšchitko derje a bjes poroka dořonať a se žwojim pře-
dowanjom mjes kemscherjemi pšhipošnacze namať, dnybi
wěšo kóždu hodžinku wužiwać, so by so derje pšchihotowať.
Tuž je kóždemu woprawdžite wofšewjenje, hdyž žmě pšchi
jim předowanjom šaběracž a w pořlednich dnjach nimo po-
řadnych kolegijow ruzy pořnej džěla a hłowu pořnu staro-
ščow měł.

Ale tute hodžinki, kotrež wšchať so runje žanemu tak
prawje nješpodobaju, tu bohudžať jenicžke nježy! Po kóž-
dym cžěžkim džěle scžěhuje tola ras wofomikjenje wodny-
njenja — a cžehodla njednybjało tež tu pola nať tak byčž?
Tuž je kóždemu woprawdžite wofšewjenje, hdyž žmě pšchi
kofejy abo pšchi wjecžeri w wježelej bježadze na khwilu
wšchitke žwoje štaroscze pošabnyč a žebi i dobrej žigarfu ži-
wienie woložicž a „komodnišche“ scžinicž. Pšchetož tobať šda
so mi nětko tola po mořich našhonjenjach tu na seminarje
njeparujomna pořebnosč byčž; špěhuje bježad a lubošč
i džělu. A někotry i nať budže drje se štyřniwym požadanjom
na žigarfowu tny špominacž, kotraž běšče tu na seminarje
wšchitkim wofšewjaza a jara wažena pšheczelniza, hdyž po-
tom sažo w Lipsku we žwojej štwicžy žyda a žwoju šelinu

žuri, kotraž ma tajke něšchtó žyle wofšebiteho abo špodžiwneho
na žebi, hdyž so žmudži.

Hodžinki wofšewjenja a wježeleho šadowanja — wěšo,
wone tu njepobrachuja; žu wšchať nuřny scžěhwť kruteje a
pilneje džělawošče, šnajmjeňšcha hdyž so tak křucze a pilnje
džěla kať tu na Sserbškim seminarje w Rhwacžizach.

Tuž budže drje kóždy, hdyž žmy potom sažo žwojim lu-
bny Rhwacžizam a Rhwacžičanam božemje prajili — na-
džijomnje niz i pořlednjemu rasej! — i radořtnym wopom-
njećom na tute hodžinki šhromadneho džěla a wježeleho ša-
dowanja špominacž.

Křótke wšchať šdadža so cžlowjekej hodžinki, kotrež so je-
mu špodobaju — dopomnjeňki, kotrež na nje dopominaju,
pať cžim dlěje w nim žiwe wořtanu. A hdyž so nětko bórny
sažo do Lipska wrócžimy, so bychmy po tutnych dořlich pořdni-
nach dale študowali, budžemy tola w myřlach hušto mjes Wa-
mi Sserbami we Ružizy, a wofšebje tam, hdyž w křótkich
ale radořtnych hodžinkach tak wjele lubošče a pšheczelnoscze
nařhonichmy — — —

„Wšchať žwěrna myřlicžka, haj, wěčny pomjatk ma —
wěčny pomjatk ma.“ — „dura“

Se Sserbow a i dalša.

W Budyščinje šměje, kať je hižo wofšewjene było, džę-
ža wjecžor we 8 hodž. w Mariņnej-Marcžinej žyřwi wjedniř
evang. młodžiny Němškej, farar Žahn, žwjatocžny Božu
žlužbu so młodžinu, do kotrež dnybjała młodžina hič, hdyž
jej to někať možno je. W 6 hodž. do toho je w domje so mło-
džinu na Šornčerskej hažy wohladacž hra: „Der verlorene
Sohn“. Tuta so pónđelu po tym wjecžor we 8 hodž. hišće
ras tam pšhedštaja. Tuta hra žlužba do tak mjenowaných
„hrow lařkow“ a je tohodla a jeje wobřaha dla hódna, so ju
wohladař. Sa wjedniřow a wjedniřy młodžiny štej pón-
džela a wutora tutoho tnydženja wofšebitej dnjej džěla a pšchi-
hotowanja so nadawki pšchihoda.

Wšchitkim našchim cžitařkam a cžitarjam.

Tnydženja našpomni tu wofšewjeny liřt rosprawu wo na-
řhim šopjeňku „Pomhaj Bóh“, kotruž bě naš žerbški měřacž-
niř „Ružiza“, kotruž naš wulzy šařlužby i stud. direktor
Ota Wicžas-Stollbergski, naš najlěpšchi šnajer žerbškeje li-
teratury, wudawa, pšchinjeřł we 8. cžikle tutoho lěta. My
so džęža wořtajimy wšcheho dalšcheho žłowa, wař a naš
žerbški lud namołwjecž a pořnyč wo špěchowanie a podpje-
ranje a rosšěrjenje našcheho šopjeňka a štajimy tu hnydom
po žłowie džěl našpomnjeneje rosprawy a to wař dla, kiž
wy tuto šopjeňko cžitacze, a wšchěch tnyh dla, kiž jo tež hišće
móhli a dzyli. My žebi pšchi tym myřlimy, so žu tute ryncžki
měřacžniřa lěpšche wabjenje, naše njedžěłke šopjeno cžitacž,
hacž te žłowa, kotrež bychmy my hewať štajili, a so so toho-
dla i nimi najlěpje wabi so to, so žlužiš, cžitajo a ros-
šěrjejo a hewať podpjerajo tuto naše njedžěłke šopjeno,
kať Rnješowej žyřwi tak žerbškemu narodej, kotrež wobej
štej najdřožškej kuble wot Boha nam datej a dowěrjenej.
Tuž potajkim cžitajcze, šchtož scžěhuje, a dajcze so wšchitzy
do tuteje žwjateje žlužby. Nješamjelčimy, so džemy wam,
lube cžitařki a lubi cžitarjo, šdobom škladnosč dacž, so tak-
řez wofšobinžy a bóle šěnacž i tymi, kiž i redaktorom žobu
so wař džěłaja, a — hišće něšchtó —, so pođařowacž pola
„Ružizy“ so tute našchemu šopjenu wěnowane ryncžki.

Wuwoštajiwšchi, šhtož redaktora nastupa, maja šo na-
spomnjene šłowa tač:

„Pomhaj Bóh.“ Sserbske njeđzelske łopjeno. Lětnik 32 a
a 33. So bnyh hnydom šapoczał i pšhecžom! Njeby rjenje by-
ło, hdy by šo na titul czašopiša, šnano pod šłowa Sserbske
njeđzelske łopjeno pišało: Šaložene wot Krjebjanšeho ša-
rarja D. dra Bjedricha Selle? Dženša czašopiš rediguje Mo-
šacžanški šarač Korla Wyrzacž, kiž jón hižo na 18 lět w kóž-
dym tydženju nimale šam piša! — To wščať njeje jenož
zyrkwine, ale šdobom wažne kulturne a narodne džeło! —
Mam šacžucze, šo šo czašopiš došč njeprichipóšnawa! To wul-
žy wobžaruju, pšchetož czašopiš šebi to na kóždy pad šašluži.
„ . . . “ — Dokumentarnu hódnošč maja wšchitke rosprawy
wo wulžy wažnej ewangelškej šerbškej šaračškej konferenzy
— te wščať njemóža došč dokladne bnyč —, wo zyrtwinskih
šwjedženjach a wošobinskih naležnoščach. — Ša pišajomne
štawišny zyrtwinskih žiwjenja w Sserbach budža tež i wulžy
wažnym žórlom! — Wubjerne šu rosprawy wo Drježdžan-
škich Božich šlužbach wot Šryza Hajdana! — Štayne rubriki
šu: „Zyrtkej a štat“, „Wšhealke i bliska a i daloka“ a wo-
šebje rjana „Na pucž!“. — Šara šo mi lubi, šať redaktor
njepricheštawajzy ša šwój czašopiš wabi! — Nješm šabnyč,
šo ša kóždej dušchu pšhezo šašo prašhecž. Redaktor šo na to
wušteji, šbudžowacz a pohnuwacz! — Mam šacžišhecž, šo
pšhes zyrt czašopiš dže wješeke, nadžijepólne šmyšlenje! —
Šaneje bojoščje, ale fruta nadžija do pšchichoda, dowěra do
Boha, do šotrehož ruki šmny tež mny Sserbja šapišani! —
Wošolo redaktora towaršhuje šo cžrjódka pomoznišow, šať
tež dwě pomoznižy. Šapocžimny i šnjenjomaj! Šižo dlěšhe lěta
cžitamny nabožne pėšnje a šerlušche i podpikšmom Š. B. Nje-
běšche móžno šhonicž, šhto to je. W dobrej rěčnej a bašniškej
formje rěčzi š nam nutrna šhrěwaza a wošbožaza pobožnošč.
— Pėšnje: „Na prošy noweho lěta“ cžo. 1 1933; „Ša pošny
cžaš“ cžo. 10 1933; „Mšwent“ cžo. 50 1933; „Š Jesušem
pšhes žiwjenje“ cžo. 45 1933; „Jesuš pyta hrěšnikow“ cžo.
15 1934; „Modlitwa we wulkej šuchocze“ cžo. 30 1934; šo
bnyh jenož někotre mjenowať, kiž šu šo mi wubjernje špodo-
bake, šu jimaze wušnacze wěrijazeje šerbškej žónišeje dušhe!
— Nješku to wothłóžny šerbškich šerlušchow, ale šamoštadne
šwojotne našhonjenja a dušchine podeńdženja! Wo šebi, wo
šwojich cžucžach šnjeni Š. B. pėšni! — A niz mjenje płaczi
to wo druhej špišowaczelzy, šotraž wupłodny šwojeho ducha
wošjewja i pišmikom L. Ššm po naprašchowanju i druheje
štrony, niz i redakzije, šhoniť, šo je to Drježdžanška Sserbow-
ka Ławšowa rodžena i Khašowa, še wšny Marje Kubashez.
Pišmik L. šjewi šo přeni šrócz pod pėšnju: „Ša šhoru ma-
czerku do Kš.“ cžo. 39 1933. A potom cžitamny pišmik hu-
šcho a huščišcho, pod pėšnjemi a pod nastawkami. Našch ša-
jim ša njón wšchědnje pšchibnywa! Šesnawamny šo i žunje a
šłuboko šacžuwazej žónišej wutrobu! Pėšni: „Pšchi maczer-
nym rowje“ cžo. 48 1933 pšchinješe motiv, šotryž hišhcze we
mi šnatej wulkej literaturje nješšm nadešhoť. — Šejna
wobštarna maczerka drje je wumrěka. Še lubošč i maczeri
w njej pėšnjeřku šbudžika? — Pėšnje: „Přeni šněž“ cžo. 50
1933; „Pšchi hacze“ cžo. 33 1934; „Dodawť i šłetej w Ra-
dworju“ cžo. 33 1934; „Kłóšarka“ cžo. 39 1934; „Pėšna
šwěťka pošlednja“ cžo. 47 1934 šu jena rjeńšcha pšchemo dru-
heji! — Pėšni: „Pšchi hacze“ je najrjeńšcha, šotruž šm ša
dołhi cžaš cžitať! — Ššm žyle pšhekwapiemny! — Pšhes
tute pėšnje dže nutrnošč, cžucžiwošč, šaškejež šm w našch

literaturje lědma hdy nadešhoť! — A pšchi tym wubjerna,
nadobna a šdobom ludowa rěč! — Šwotfel wona to wšchitko
ma? Ale šdobom tež piša wubjernje w njewjašanej rěčzi.
Nastawki: „Wěrnny podawť i Drježdžan“ cžo. 43 1933; „Kčž-
jazny šerť a šněhowe mjetele“ cžo. 13 1934; „Pošhowanje
šnježny Nowotnez w Biškopizach“ cžo. 17 1934 — to šu wo-
prawdžite wuměške šužy. — Ławšowa wubjernje wobedž-
buje. Tohodla šu tež jejne rosprawy putaze, šať „Sserbja
pšhed Hitlerjom“ cžo. 35 šł., 1934 abo wo šwjedženju w Bu-
deštezach cžo. 27 1933. Pšhezo pytnjemny, šo tu piša žona,
šotraž ma najbohaťšche šnutškowne žiwjenje. Š radošču ju
witamny do našchego bašnišwa! — Šara šo tež pšhezo šašo
wješelimny, w „Pomhaj Bóh“ cžitacz pobožne pėšnje wob-
štarneho Jana Wicžasa, kiž běšche hižo w lěčze 1928 pšhes
2000 šerlušchow wošjewiť! — Wón je nětko 75lětny a w Da-
žinje pola Lubija pšhezo hišhcze šluži šwojemu Bohu i pie-
rom a płušom. Šhtož wón pėšni, to — šrake, w dołhim ži-
wjenju wupruhowane šhešcijanštwo! — Bóh Kries špocžč
našchemu šerbštemu ludej, šo by wjele tajkich mužow měť,
šať wótza Jana Wicžasa! — Wubjerny nastawť je do cžašo-
piša tež podał pilny a wobdarjemny Drježdžanški Sserb Šryzo
Hajdan: „Wótče našch . . . “ cžo. 7 1934. Tajke něšto wo-
šebje trjebamny. A nimo toho šu i jeho pjera wubjerne do-
pišny! — Šhto šu drušny redaktorowi šobudželaczeryjo, wščať
njewěm. Š autorom pohnuwazejo nastawka: „Pomhaj Bóh“
cžo. 47 1934 njebudže wěšče ničto druhi hacž našch šwěrnny
Richard Šahrodniť-Drježdžanški. A wažne dopomnjenja na
šemrěteho šararja lic. theol. Mróšaka — cžo. 21 1934 — šu
drje wot Arnoštha Šolana, šať někotryžkuli dopiš. Šewaf
wěm jenož, šo šu šawodne natwarjaze nastawki i pjerow
ewangelškich šararjow, kiž je pišaja še šamowitošču ša šwój
šerbški lud. — Nastawki mi w zušbj: šastupuja šerbške pře-
dowanie a tuž šm jim wošebje džaťowny! — Ššm drje
došč dopokašak, šaški hódny a wažny našch czašopiš „Pomhaj
Bóh“ je! Še to še žórlom duchowneje možny ša našch lud! Dyr-
bjeli šebi jón hišhcze wjele bóle wažicž! Njeđyrbjať žaneho
ewangelškeho domu bnyč bjes njeho! — Cžašopiš dyrbjať bnyč
še šwjašadšom a palladinom žyleho ewangelškeho Sserbow-
šwa. Šaški šrašny mohť šo wón štačž, hdy bnychu to wšchitzy
dopóšnali! — Redaktorej pať pšhejemny dalšchego wušpěcha a
žohnowanja!

Na pucž.

Nadžija i Bohu wot špocžatka šwěta nišoho šjebať
njeje. Sserbske pšchikšłowo.

Wištwanje. W šchěm dopišowarjam. Ša wšchě
rosprawy wulki džať! A i wulkim džaťom wulku proštwu:
Našchich cžitaršow a cžitarjow dla a našchego njeđzelniša dla
prošymny, šo njeby šo w „Sserbskich Nowinach“ a w njeđzel-
nišu „Pomhaj Bóh“ wo tym, wo cžimž ma rosprawjecž, po
šłowje jene a šame pišało, ale šo by šo dženikej šať njeđzel-
nikej wošebita rosprawa podať. Podawajo w jenym šať
druhim šamžnu rosprawy, wažimny šebi tola runje to, šhtož
wulžy šhwalobne a šwješelaze, pšchemať, mjenujzy, šo jich
mnogo Sserbow cžita tydženit a njeđzelniť.

Kni L.“ Wulki džať a bórny šašo tať. A nětko cžitajče
tež Wš pšhede wšchěm, šhtož i „Łužizny“ šem štašimny. Red.
— Ša 16. po Tr. (žnjowy džaťny šwjedžen): T. w B. —
Ša 17. po Tr.: K. w Š. — Ša 18. po Tr.: K. . . cž w B.